

O slepičce a kohoutkovi Na dvoře žili kohoutek a slepička. Koutek si hrdě vykračoval, neboť chodíval vždy napřed a slepičku vodil. Ukazoval jí zrníčka, broučky, červíčky, hledal jí jádérka a oříšky. Jak nějaké našel, hned se o ně se slepičkou rozdělil. Byl to hodný kohoutek. To se slepičce líbilo, a i když ona našla zrníčko, rozdělila se o ně s kohoutkem.

Hledali tak pilně, hrabali tak usilovně, že se ani nenadáli a vyšli ze vrat dvora. Šli a šli, po mezích a po polích, hnali se pořád za nějakou housenkou, žížalou, za muškou, nacházeli i hrášek a jahůdky. Jeden volal na druhého, a co našli, o to se poctivě dělili. Pochutnávali si. Tak došli až k lesu. V lese stály hustě vedle sebe vysoké jedle a na nich šišky plné jáderek. Jakmile šiška spadla ze stromu, jádérka se vysypala. Kohoutek se hned o ně dělil se slepičkou. Avšak v lese byly i jiné stromy. Na těch rostly mezi listím krásné červené jahůdky. Ty stromy, to byly jeřáby, a jahůdky, to byly jeřabiny, ptačí zob. Kohoutkovi se náramně líbily. Jenže byly vysoko. V tom zafoukal větříček a shodil celou hrst zralých jeřabin, červených jahůdek, lákavých lahůdek. Ach, jak krásné, překrásné to byly bobulky! Jak se jich kohoutkovi honem zachtělo! Kohoutek radostí a nedočkavostí na všechno zapomněl. Už už aby je měl v zobáčku, už už aby si na nich pochutnal! Skok – a už hltá jahůdky jednu za druhou, nepočítaných, čím víc jich má v zobáčku, tím více se mu jich zachce. Nacpal on si kohoutek plný zobák jeřabin, ani spolykat je nestačil, a na slepičku se neohlédl, se slepičkou se nerozdělil. Zapomněl na věrnou kamarádku, a tak už to nebyl hodný kohoutek. A vida, co se mu nestalo! Ta velká hrst jeřabin mu ucpana krk, kohoutek nemohl dýchat, ani nezapísl. Překulil se na záda, hřebínek mu zbledl, nožky zvedl a nehýbal se. „Snad se mi neudusil?“ polekala se slepička, věrná kamarádka. „Co počít, co počít, co, co? Kokokoko?! Kdyby tak byla kapinka tučného mléka, slepička by je nalila kohoutkovi do zobáčku, kohoutek by se napil, jahůdky by sklouzly po hladkém mlíčku do volátka, z volátka do žaludku a ze žaludku do břicha. A bylo by dobře. Věrná slepička tedy vyběhla z lesa celou dalekou cestu přes meze a pole až domů, skočila na zápraží, ze zápraží na okno do komory, kde stál hrneček. Chytila hrnek do křidélek a honem s ním do chléva. „Kravičko, dej mi trochu mléka pro kohoutka! Zadusil on se mi jahůdkou, červenou lahůdkou. Leží na zádech a nehýbá se. Po hladkém mlíčku mu jahůdky sklouznou do volátka, z volátka do žaludku a ze žaludku do břicha. Jak se kohoutek nadýchne, hned vyskočí a zakokrhá. „Já bych ti mlíčko ráda dala, jen kdybych nějaké měla.“ Kráva smutně zabučela: „Bú, bú! Ale bude-li čerstvá travička, dostane mléko kravička, tak je to!“

Slepička honem běžela na louku pro zelenou trávu. Avšak louka byla suchá – nikde kvítečka nevidí slepička. Přece však zaprosila: „Dej trávu, louko milá! Snad kdyby travička byla? Za trávu dostane kráva mléka a ona mi slíbila trochu do hrnečku, aby se ho napil můj kohoutek, co spolkl jahůdky, červené lahůdky, ty mu ucpany krk, vždyť on se mi udávil, že jich tolik zhlta. Ale suchá louka odpovídala: „Neroste travička, když není rosička!“ Věrná bílá slepička zaplakala: „Kdepak já ubohá mám hledat pro tebe vodičku?“ „Doběhni k potůčku, je milý, zpěvavý, teče tam ze stráně, každého pobaví.“ Slepička pelášila k potůčku, ale voda v něm nezpívala, nezurčela. Slepička se podivila, když viděla na dně korýtku mezi kamením jen tenkou stružku. „Potůčku milý, proč netečeš plným korýtkem, proč nedáš louce napít, louka by se zazelenala čerstvou travičkou, já bych se domluvila s kravičkou a ona by mi dala trochu mlíčka pro kohoutka. Vždyť on se zalkl hrstí jeřabích jahůdek, sladounkých lahůdek, které tak rád, můj milý kamarád! Jakmile se mlíčka napije, velké to sousto samo sklouzne do volátka a z volátka do žaludku a ze žaludku do břicha. Nadýchne se kohoutek a radostí zakokrhá.“ „Jak bych ti rád dal vody, kolik libo pro louku, aby kvetla a krávé trávu dala, ale když si děti hrály na rybníčku, mé korýtko kamením a proutím zatarasily, hráze nadělaly a voda má téci nemůže!“ „Ale tu je snadná pomoc, to přece není žádná nemoc,“ raduje se slepička. „Vždyť já jsem drůbež hrabavá a tvá vodička bublavá hned poteče, jen se do hráze zaryju! Pro svého kohoutka

všechno udělám!“ Ráz a dva, ráz a dva, pilně hrabe slepička a hle, už teče kapička, už teče víc, už teče pramínek, rozlévá se po louce, louka se raduje, zelená se, rozkvétá, trávu slípce daruje. A milá slepička ke krávě peláší přes meze a pole, přes příkopy a strouhy. A kráva, co mléko dává, pochutnala si na čerstvé travičce, po ní nadojila mléka slípce do hrníčku. Slepička celá šťastná s mlékem utíkala, pozor dávala, aby je nerozlila, přes pole a meze kalupem do lesa, kde ležel ztrápený kohoutek. Kohoutkovi nalila do zobáčku tučného mléka a jahůdky hned sklouzly po něm do volátka, z volátka do žaludku a ze žaludku do břicha.

Kohoutek se zakuckal, vzdychl, postavil se na nohy, podíval se na hrneček pravým okem, podíval se na něj levým okem, pak se ještě jednou napil, zvedl zobáček k obloze a byl zdrav. Vesele zakokrhál. „Kikirikí! Díky, díky!“ „Děkuji, slepičko, děkuji za mlíčko, děkuji kravičce a louce a potůčku milému se zpěvavou vodičkou“ A ty, má slepičko, odpusť mi, že jsem byl hltavý a že jsem na tebe zapomněl, na věrnou kamarádku. To jsem neměl dělat, teď to vím! Nikdy už nezapomenu, i kdybych viděl sebekrásnější jahůdku, červeňoučkou lahůdku! Velmi toho lituji, tobě i dětem slibuji, že se o vše, co uvidím, vždy se slípkou rozdělím!“ Opravdu! Kohoutek dostal slova. Hned na místě, kde stál, našel jeřábí jahůdku a pěkně se rozdělil s milou bílou slepičkou, věrnou kamarádkou. Byl to zase hodný kohoutek.